

Posudek vedoucího na diplomovou práci:

Terezie Horová: Ověření korespondence mezi mediální a veřejnou agendou

Diplomová práce Terezie Horové je empirickou studií v linii teorie a zkoumání nastolování témat veřejnosti ze strany medií, která má v sociálních vědách již poměrně bohatou historii. I přes enormně vysoký počet studií na nejrůznější témata a aspekty procesu nastolování témat, resp. vzájemného ovlivňování agend různých sociálních systémů, jednoznačné závěry prozatím k dispozici nejsou a to zejména z důvodu komplexity celé oblasti a velmi omezeným možnostem jejich adekvátního empirického uchopení. S řadou těchto problémů se při realizaci svého výzkumného projektu autorka na vlastní kůži setkala a nutno říci, že v rámci objektivně daných možností se s nimi vypořádala se ctí.

Po formální stránce práce splňuje nároky na odborný text. Autorka si klade jasně vymezený cíl, definuje teoretický rámec a jeho klíčové koncepty, faktograficky osvětluje hlavní náležitosti zkoumaného tématu. Adekvátně zdůvodňuje použité metody, popisuje datové zdroje a formuluje konkrétní hypotézy. Ty následně empirickou analýzou ověřuje a výsledky korektním způsobem interpretuje. V práci nenalézám žádný závažný prohřešek proti stylu vědecké práce, stejně tak formální aspekty jako je poznámkový aparát nebo grafická úprava jsou bezproblémové.

Osobně proto vidím jediný větší problém v občas stále se v práci vynořivším odkazu na cíl ověřit vzájemné ovlivňování agend. Ten je přitom až příliš ambiciózní i pro náročnější a rozsáhlejší studie; koneckonců, za pomoci použitých datových zdrojů jsou možnosti ověření problematické i u střízlivěji formulovaných hypotéz. Jako příklad může být uvedena 1. hypotéza, která by ideálně měla znít ve smyslu, že v obou agendách ve sledovaném období kulminoval zájem, ještě lépe pak i s naznačením směru vlivu. Nicméně získat i s většími finančními zdroji data umožňující takovou hypotézu ověřit je extrémně náročné. Vrchol zájmu lze snad vysledovat v mediální agendě, nikoli však z použitých datových zdrojů v agendě veřejné. Na to by bylo třeba mít také delší časovou řadu údajů, anebo nějaké jiné kritérium pro věrohodné rozhodnutí, že téma restitucí zrovna v té době bylo vysoko i v agendě veřejné (teoreticky např. míry zájmu o další témata, která se v té době v médiích objevovala). Prakticky však takový datový zdroj neexistuje... S problémy podobného druhu se autorka postupně setkávala nejen u této hypotézy, což ji nakonec (správně!) vedlo ke korektnímu ponechání většiny hypotéz v jednoduché, deskriptivní a nekomparativní podobě a deklarovaný cíl analýz v rovině korespondence agend, nikoli jejich vzájemných vztahů. Je pochopitelné, že závěry takto

formulovaných výzkumných otázek pak mohou vyvolávat dojem jisté triviality; nicméně v kontextu průběhu celého výzkumného procesu a s vědomím skutečnosti, že koneckonců právě tyto základní deskriptivní údaje jsou klíčovým krokem pro další případnou analýzu, je takováto forma nepochybně opodstatněná.

Je možné, že vzhledem k ambiciózní podobě záměru formulovaného v zadání práce může někdo výsledek snažení vnímat jako ne zcela uspokojující. Jako neúspěch v tom smyslu, že nepřináší jednoznačný závěr o fungování mechanismů, kterým se chce věnovat. Je ovšem třeba podotknout, že závěry podobného charakteru jsou běžné i na vyšších úrovních vědeckého procesu v oblasti nastolování témat a při investici nesrovnatelně většího lidského i ekonomického kapitálu. Z této oblasti pak vyvěrá i má hlavní otázka pro obhajobu: jak by nyní, po zkušenostech s využitím sekundární analýzy, autorka viděla možnosti empirického zkoumání procesů nastolování témat a jaké výzkumné strategie by volila, pokud by takovýto projekt připravovala celý od začátku?

Podle průběhu obhajoby navrhuji hodnotit diplomovou práci Terezie Horové v rozmezí stupňů výborně a velmi dobře.

Jiří Vinopal, 9. 1. 2014